

MÔJ BRAT

ROBOT

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

albatros

Moj brat robot 1

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

James Patterson, Chris Grabenstein
Moj brat robot 1 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

MÔJ BRAT ROBOT

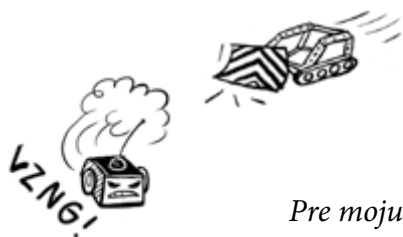
JAMES PATTERSON
A **CHRIS GRABENSTEIN**

Ilustrovala Juliana Neufeldová

ALBATROS

Pre moju mamu.

C. G.

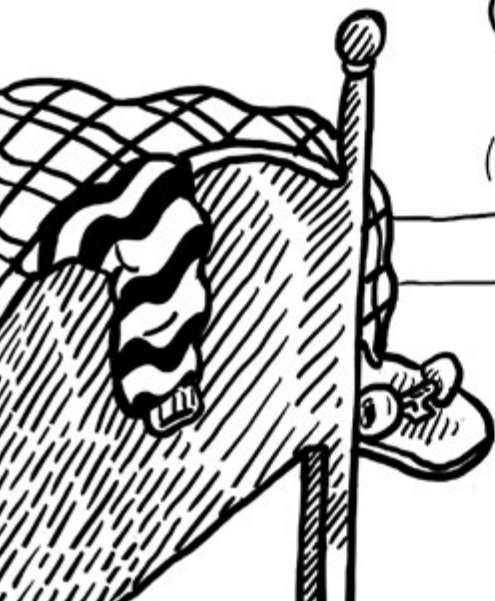
*Indii — za desať úžasných rokov v Dennej akadémii
Palm Beach. A pre moju hrdinku Andreu Spoonerovú.*

J. P.

AHOJ, SOM SAMMY.

KAPITOLA

1

Ahoj, volám sa Sammy Hayes-Rodriguez. Možno ste už o mne počuli. Som chalan, z ktorého si všetci uťahujú, lebo mama ma donútila vziať do školy robota – bola to najhlúpejšia a najtrápnejšia vec v histórii školy, ktorá sa kedy prihodila niektorému z deciek. (Stalo sa to v období, keď som ešte chodil na Základnú školu Otcov pútnikov.)

Musím vám porozprávať nevšedný a bláznivý príbeh o spomínanom robotovi, ktorý – teraz nežartujem – si myslí, že je môj brat.

Hádajte, odkiaľ ten šialenec nabral tú strelenú myšlienku. Od mojej mamy!

A viete čo? Aj môj otec má prsty v celej tej veci s robotmi. Mamin nezmyselný nápad dokonca nazval perfektným.

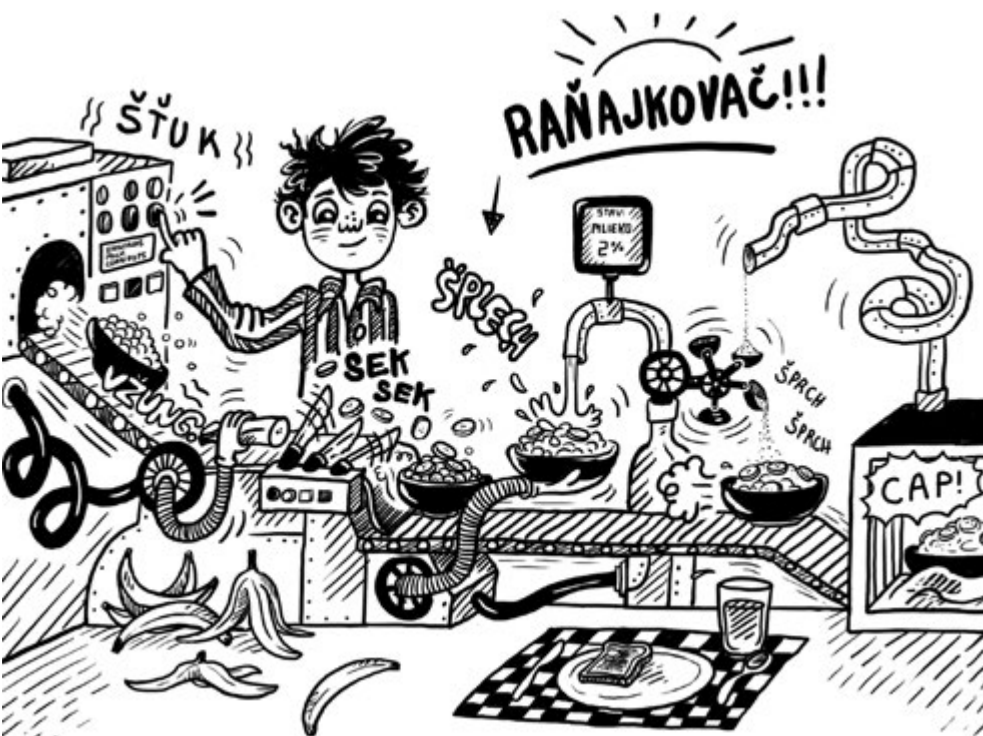
Ešteže Maddie je stále na mojej strane.

Maddie je úplne najlepšia sestrička, akú kto kedy mal. Všetky má krásne modré oči? Aha, jasné. *Hups*. Jej kresba je čiernobiela. No verte mi, oči má modrejšie, než je najmodrejšia pastelka.

V každom prípade sme sa s Maddie zhovárali o maminom najnovšom bláznivom výmysle pri raňajkách, ktoré nám, samozrejme, servíroval jeden z maminých mnohých trafených vynálezov: Raňajkovač.

Ak na ňom stisnete tlačidlo s nápisom Cereálie, vysypú sa do misky, tá potom putuje ku krájaču banánov, dávkovaču mlieka a k rozprašovaču cukru, až sa dostane k výdajovému okienku.

Dali by ste si k cereáliám trochu pomarančového džúsu? Štuknite oranžovým gombíkom.

Ale – a teraz prichádza to najdôležitejšie – NESTÍSKAJTE tieto dve tlačidlá naraz. Verte mi, je to ešte horšie, ako keby ste stlačili Cereálie a zároveň Praženicu.

Prv než sa vyberiem do školy, vždy sa s Maddie spoločne naraňajkujeme. Rozprávame sa pritom o všeličom možnom, hoci je odo mňa o dva roky mladšia. Znamená to, že keby chodila do školy, bola by tretiačka – ibaže nechodí.

Vysvetlím vám to neskôr. Sľubujem.

Maddie vie, akí blázniví vedia byť niekedy mama

s ockom. No ak mám byť úprimný, aj keď je mladšia, všetko dokáže riešiť s oveľa chladnejšou hlavou ako ja.

„Všetko bude v poriadku, Sammy. Sľubujem.“

„No súhlasíš s tým, že mamin nápad je absurdný, však? Veď sa od hanby prepadnem!“

„Dúfam, že nie,“ povie Maddie. „Chýbal by si mi. Veľmi. Áno, jej plán je trochu nezvyčajný...“

„Maddie, to je slabé slovo. Nezvyčajné by bolo, keby s tým robotom odletela na Mars. Mohli by tam zbierať vzorky z červených skál!“

Dobre, teraz príde na rad najhoršia časť. Mama mi vravela, že tá strelená vec, ktorú odo mňa chce, je súčasťou jej „najvýznamnejšieho experimentu“.

Presne tak. Som iba jej úbohý pokusný králik. Na obed mi pravdepodobne zabalí hlávkový šalát.

KAPITOLA 2

Mamin nápad, že si mám do školy vziať robota, je taký pritiahnutý za vlasy, že ho ani nedokázala vysloviť pred mojou spolužiačkou Gennou Zagorenovou, ktorá má alergiu na arašidy. Práve preto môj najlepší kamoš Troj nikdy nemôže jesť obed pri Genninom stole. Aj o Trojovi vám poviem neskôr. Sľubujem.

V každom prípade nadišiel čas na mamin veľký, *nesmierne dôležitý* experiment, ktorý spočíva v tom, že mám ísť do školy s chodiacim a rozprávajúcim plastákom.

„Predstieraj, že je tvoj brat,“ poradí mi mama.

„Nemám brata.“

„Veruže už máš.“

Verili by ste tomu? Ja nie.

Pokiaľ ide o toho robota, nemyslím si, že zapadne

medzi ostatné decká v triede, teda možno tak akurát na Halloween.

Už teraz má na sebe kostým.

„Dobré ráno, Samuel,“ prihovori sa mi ěčko, len čo vyjdeme z dverí a zamierime k autobusovej zastávke.

„Krásne počasie na imatrikuláciu.“

„Čože?“

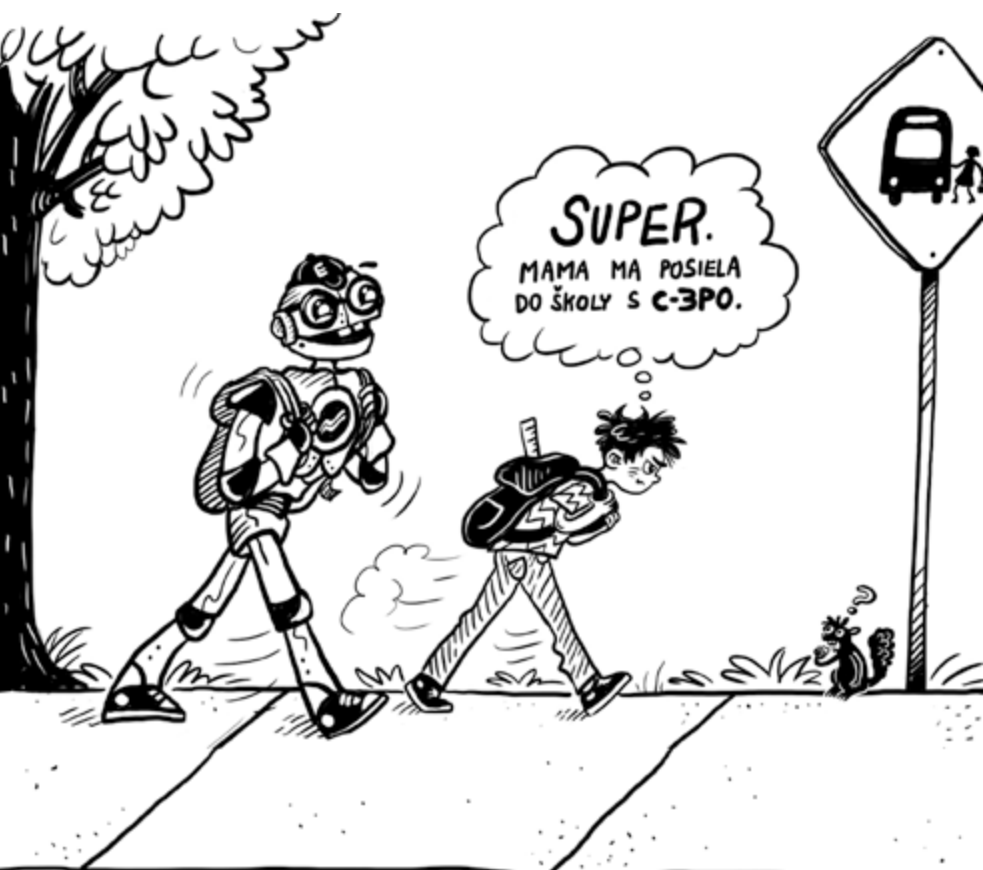

„Na imatrikuláciu – slávnostný zápis do vzdelávacej inštitúcie, obyčajne na strednú školu alebo na univerzitu.“

Skloním hlavu a dúfam, že ma vedľa toho robokockáča nikto nespozná.

„Nejdeme na strednú,“ zamrmlm. „Chodím na základnú.“

„Skvelé. Perfektné. Ohromné.“

Zdá sa, že mama stále pracuje na jeho programe na vyhľadávanie slov. Zatiaľ čo ten mohutný obor kĺza-vo kráča po chodníku, počujem bzučanie všelijakých súčiastok. Robot pohybuje rukami dopredu a dozadu, akoby šiel po betóne na bežkách v superspomalenom tempe. Ibaže bez lyží.

Všimnem si, že ěčko so sebou vlečie ešte väčší batoh než ja.

Možno práve tam má náhradné baterky.

KAPITOLA

3

Podľa mamy – ktorá sa volá Elizabeth – je E, teda Éčko, odvodené od robotovho mena Excelent a to pochádza zo slova excelentný. Práve ním totiž veľa ľudí opisuje moju mamu, profesorku Elizabeth Hayesovú, PhD., lebo je neuveriteľne múdra (ak nerátame to, že niekedy sa správa neuveriteľne *hlúpo*, napríklad keď ma núti ísť do školy s hovoriacim robotom iba preto, aby som ho ukázal ostatným a niečo im o ňom povedal).

Môj otec Noah Rodriguez zasa tvrdí, že meno E značí *Einstein junior*, lebo tento robot je hotový génius. Ha! Šiel by génius do školy bez spodkov? Nemyslím si.

Moja sestra Maddie je toho názoru, že Éčko je samo osebe dokonalé meno a nie je to nijaká skratka.

Toto Maddino presvedčenie sa mi celkom pozdáva. Hoci nechodí do školy, je taká múdra, že je takmer ne-

možné, aby sa s ňou človek hádal alebo jej protirečil. Verte mi. Už som to skúšal.

No čím viac času s Ďčkom trávim, tým väčší mám pocit, že viem, čo v skutočnosti znamená jeho meno: *ERROR*, čiže *CHYBA*!

„Pamätaj si, Samuel,“ ozve sa robot, keď prídeme na zastávku, „vždy čakaj na autobus na chodníku. Nestoj, nebehaj ani sa nehraj na ceste.“

Veľa mojich kamarátov zo susedstva je už na rohu. Väčšina z nich sa nevie vynadávať na obrovského plástáka so žiarivými modrými očami, ktorý mi kráča za päťami ako poslušný bernardín.

„Prečo má také jasnomodré oči?“ zamrmlm. „Žeby z nich vysielal ľadové lúče, ktorými nás dokáže zmraziť?“

„Pekne sa zoradte na chodníku, deti,“ vyhlási Ďčko. Predstavte si, že sa dokonca vie usmiať. A žmurkať. (Keď to však robí, počuť, ako mu v hlave bzučia a vrčia miniatúrne motorčeky.)

„Mám pre vás návrhy,“ pokračuje Ďčko, „ktoré pomôžu zlepšiť bezpečnosť pri nástupe do školského autobusu.“

Vtom naňho všetci prestanú zívať a začnú vyvalovať oči na mňa.

Žiadne z deciek sa neusmieva. Ani nežmurká.

Éčko je rozhodne najväčšou chybou, akú kedy mama urobila. Je ešte horší než robot na vynášanie smetí, ktorého zostrojila a ktorý nám potom po celom dome rozhadzoval mačacie hovienka.

„Čo to je?“ opýta sa Jackson Rehder, jeden z chalanov, ktorý so mnou každé ráno cestuje autobusom do školy.

„Ďalší z maminých trafených robotov,“ odpoviem a vrhnem na Éčka zlostný pohľad.

„Ako sa volá?“

„E. Ako *Error*, čiže chyba. Presne ako v bejzbale.“

„Prepáč, Samuel, ale mylíš sa,“ opraví ma robot. „Šíriš nesprávne informácie. Tvoje vysvetlenie je chybné.“

Paráda. Teraz sa so mnou ten hlúpy plasták chce ešte aj hádať? Neuveriteľné.

Len počkajte. Toto bude zábava.

E AKO EDISON,
THOMAS ALVA.

E AKO EDIMONTOSAURUS
... IBA JA VIEA, ŽO TO
ZNAMENA!

E AKO
EXPERIMENT.

E AKO
EGRES?

E=MC²

E AKO EMLI.

E AKO EWJW!
TENI ROBOT
PRAVE ROZPUČIL
ENAVBANA.

PANI... TO JE
YETI?!

NIE, PODĽA MŇA
TO JE E.I.JOE...

KAPITOLA 4

„**P**repáč, Samuel, lenže *Error* je absurdné meno pre technicky vyspelý stroj, ktorý má rozvinuté zmysly a dokáže uvažovať a konať celkom sám.“

„Tak sa staraj o seba a nechaj mňa a mojich kamarátov na pokoji!“

„Prepáč, Samuel. Naprogramovali ma na to, aby som chodil do školy. To je moja prvoradá funkcia.“

„Potom nastúp do takej, ktorú nenavštevujem ja.“

„Prepáč, Samuel...“

„Hej, Sammy,“ skočí mu do reči Jackson, „možnože sa volá *Prepáč!* Hovorí to dosť často.“

Éčko otočí hlavu o tridsať stupňov doľava, skloní ju a zahľadí sa Jacksonovi Rehderovi do očí. „Prepáč, Jackson. Moje meno je E a tvoj návrh je úplne nelogický. Veď slovo *prepáč* sa ani nezačína na písmeno *e*.“

Ďčko sa znova obráti ku mne.

„Musím ísť s tebou do školy, Samuel. Prikázala mi to mama.“

„Mama?“

„Profesorka Elizabeth Hayesová, PhD.“

„Viem, ako sa volá! Nie je to však tvoja mama, ale *moja!*“

Ďčko sa uškrnie. „Samozrejme, že Elizabeth je moja mama.

Možno nie z tvojho pohľadu, keďže všetko vnímaš dosť obmedzene, Samuel, no profesorka Elizabeth Hayesová, PhD., ma stvorila, preto je moja mama.“

„Takže ten robot je tvoj brat?“ vybuchne Jackson. „Je to tvoj robobrat? Tvoj brabot?“

Všetci na zastávke sa toho chytia: „Robobrat! Ha! Brabot!“

Ozaj skvelý začiatok pre mňa a Ďčka, čo poviete? Mám dojem, že toho plastáka asi začínam neznášať.

Konečne k nám s hrkotom prifrčí veľký žltý školský autobus a s potešením si uvedomím, že Ďčko so mnou dnes nemá šancu ísť do školy.

Roboti predsa nevedia vyjsť po schodoch, no nie? Dokážu sa voziť sem a tam, keďže namiesto chodidiel majú pohyblivé pásy ako traktory, alebo loziť po stenách. Lenže do autobusu vedú tri veľké schody. Ďčko sa po nich nevyštvára.

Skončil si, robotko!

KAPITOLA 5

„**K**ed' už budeme v autobuse,“ ozve sa Éčko, len čo šofér otvorí dvere a ukážu sa tri strmé schody, „hneď si pôjdeme sadnúť a celý čas sa ani nepohneme z miesta.“

„Jasnéeééé,“ prisvedčím a čo najrýchlejšie vyhopkám hore.

Vzápäť sa otočím, aby som zakýval robotovi, ktorý zostane po zvyšok dňa trčať na chodníku a už v prvý deň školy si zničí akékoľvek šance na získanie ocenenia za nula vymeškaných hodín.

„Tak sa maj... a pekný deň!“

Áno. Teraz som trochu škodoradostný.

No robot sa napokon smeje naposledy. Teda v podstate sa nesmeje, lebo podľa mňa mu mama zabudla naprogramovať zmysel pre humor.

To, čo spraví ěčko (nerád to priznávam), je naozaj úžasné.

Zdvihne jednu nohu, položí ju na prvý schod a – BUCH, BACH, BUCH, BACH, BUCH – vyjde hore rýchlejšie než ja.

„Prečo si si ešte nesadol, Samuel?“ opýta sa, lebo tam stojím s otvorenými ústami a blokujem uličku.

„Presne tak, chlapče,“ pridá sa pán Hessler, šofér školského autobusu. „Sadni si.“

Dvere sa zatvoria a brzdy zasyčia, akoby mali na rňajky fazuľové burrito.

Áno. Som na ceste do školy.

Éčko ide so mnou.

Spomenul som, že toho plastáka možno začnem ne-
návidieť?

Tak už sa stalo.

A to poriadne.

KAPITOLA

6

Nechcem byť hnusný ani sa chvastať... ale hádajte, kto mal úplnú *pravdu*, keď tvrdil, že ak pôjde Éčko do školy, bude to obrovská chyba. Priam kolosálna.

Áno. Bol som to ja. Sammy Hayes-Rodriguez.

Prvý deň maminho experimentu sa skončil totálnym fiaskom, presne ako som predpokladal.

Akú odmenu som dostal za to, že som taký múdry?

Mal som možnosť zúčastniť sa na *prvej* rodičovsko-študentsko-učiteľsko-robotovskej schôdzi v kancelárii pani riaditeľky.

Keďže náš dom vo štvrti Sunnymede v mestečku South Bend v Indiane je od Creeksidskej základnej vzdialený iba deväť minút jazdy autom (a vzhľadom na to, že naše hybridné auto je vybavené moderným GPS zariadením, ktoré navrhla mama, a zakaždým vyberie

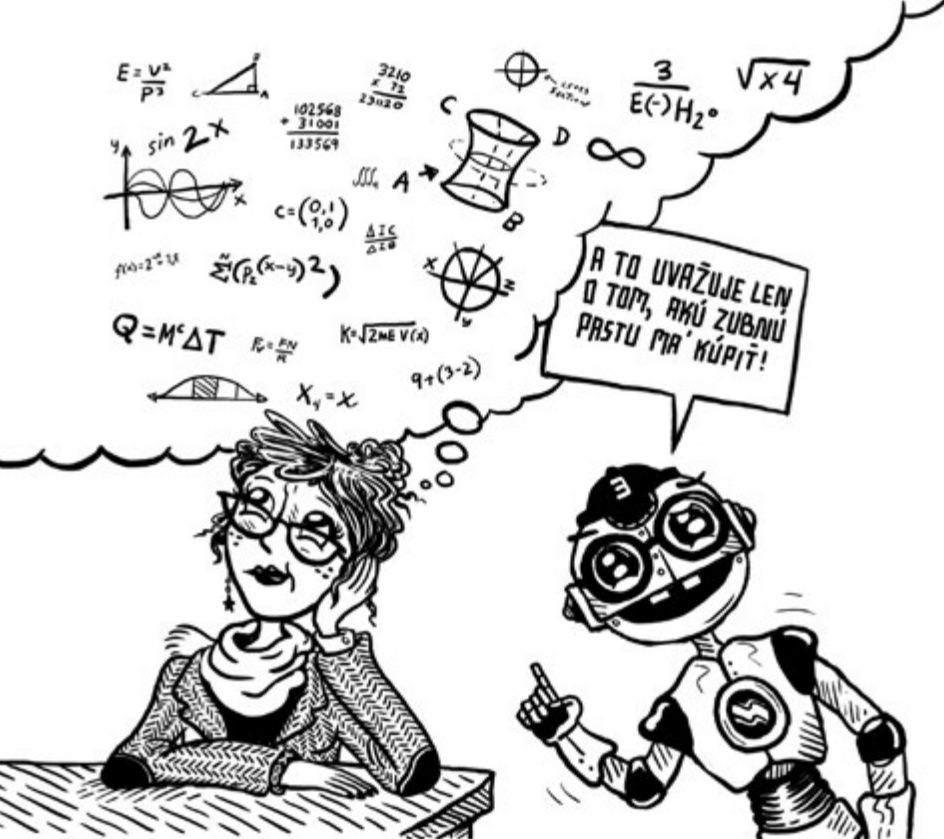
najrýchlejšiu trasu, lebo nejakým spôsobom komunikuje so všetkými semaformi na ceste), aj mama s otcom stihli prísť na naše krátke príjemné stretnutie.

Nemohol som sa dočkať toho, ako pani riaditeľka Reyesová navždy vylúči ěčka zo školy.

Vlastne to ani nie je mamina vina. Niektoré experimenty jednoducho nevyjdú. Napríklad aj v jednom starom filme skončil akýsi šialený vedec ako ľudská mucha. Riadne sa sekol.

„Nesmierne ma mrzí, čo sa stalo,“ povie mama pani riaditeľke Reyesovej, ktorá je väčšinu času úplne pokojná, no podľa mňa sa k mame správa až príliš zhovieva-

vo. Možno preto, lebo spolu hrajú v prísernej rockovej skupine. (O tej bude reč neskôr.)

„V tomto som na Elizabethinej strane,“ ozve sa otec. „A na Sammyho. Aj na strane Einsteina juniora. Pravdaže i na vašej, pani riaditeľka Reyesová. Skrátka, podporujem všetkých a, uhm, všetko v tejto miestnosti.“

„Asi som urobila jednu chybičku,“ pokračuje mama. „Alebo dve. Či tri. Možno štyri.“

Pani Reyesová sa usmeje. Nato zamyslene prikývne. Robia to všetci riaditelia.

„To sa stáva, Elizabeth,“ poznamená. „Najmä ak sa na svojej ceste za poznaním odvážne snažíš dostať tam, kde ešte nikto nebol.“

Chápete, čo tým myslím? Je na ňu až *priveľmi* mäkká.

„Ale,“ dodá pani riaditeľka Reyesová, pričom sa postaví a zhlboka sa nadýchne, „poradíme si s tým, tak ako na našej škole zvládame každý deň plný prekvapení.“

Zatiaľ čo sa mama s otcom lúčia s pani riaditeľkou Reyesovou a podávajú si ruky, čakám s ěčkom na chodbe.

„Škoda, že si ma v môj prvý školský deň trošku viac nepodporil,“ vyhlási.

Keby som nevedel, že je robot, prisahal by som, že som v jeho hlase zachytil smútok.

„Pravdupovediac, pripadal som si trochu stratený, Samuel. Zmätený. Vyvedený z miery. Kto by sa tak necítil? Koniec koncov bol to môj prvý deň a som úplne iný než všetci chlapci a dievčatá.“

V poriadku.

Teraz sa už aj ja cítim nanič.

KAPITOLA 7

Hej, počkajte chvíľu.

Predtým, ako všetci vrátane mňa začnete Éčka ľutovať, lebo ho už v prvý deň školy dočasne vylúčili, vysvetlím vám, *prečo* sa zaňho mama ospravedlňovala.

Nie. Predsa len mám na srdci ešte niečo. Najprv vám poviem, *prečo* sa mama mala ospravedlniť *mne* a nie pani riaditeľke.

Podme si narýchlo zrekapitulovať, čo sa stalo pred našou krátkou rodičovsko-študentsko-učiteľsko-robotovskou schôdzou.

Dobre, čiže v okamihu, keď sme prišli do školy, robot takmer spôsobil vzburu.

„Srdečne vás všetkých zdravím!“

(To kričí Éčko, nie ja.)

Celý čas iba krútim hlavou a najradšej by som zmizol – no je to veľmi ťažké, ak kráčate po chodbách s asi meter a pol vysokým mechanickým týpkom, ktorý má oči ako jasnomodré ledkové žiarovky, guľaté kolená a neprestajne v ňom niečo bzučí a cvaká.

„Máme v škole robota?“ opýta sa ktosi.

„Nie. Je to rytier v ligotavom brnení,“ odvrknem.

„To je robot?“ vyzvedá akési dievča.

„Nie. Akčná postavička z mojej kolekcie hrdinov z *Hviezdných vojen* v životnej veľkosti.“

Prv než mi niekto ďalší položí rovnako hlúpu otázku, prikvitne k nám Cooper Elliot, ktorý je asi môj najhorší nepriateľ v celom vesmíre, a pustí sa do mňa.

„Čau, Trubiroh.“

Presne tak ma totiž Cooper Elliot volá. Vždy.

„Vidím, že si si do školy priviedol kamaráta. Múdry ťah. Už si nejakého potreboval.“

„Nie je to môj kamarát,“ namietnem a odstúpim od Éčka čo najďalej, ale v podstate sa nedostanem ďaleko, lebo Cooper mi vlastne zatarasil cestu.

Teraz sa ten veľký chmuľo postaví rovno pred oči mňa. „Takže tento C-3PO nie je tvoj kamarát?“

„Nie, je to jeden z maminých hlúpych experimentov.“

„Aha, čiže je ako ty? Lebo – zmier sa s tým, Sam- my – bol si najhlúpejší experiment svojej mamy zo všetkých!“

„Prepáč,“ povie Ďčko a kliešťami, ktoré má namiesto rúk, jemne poklepká Coopera Elliota po pleci. „To malo byť smiešne? Ak áno, začnem sa pobavene chechtať.“

„Nie,“ odvetí Cooper a trochu sa odtiahne. „Smieš- ny si tu iba ty. Podobáš sa na obrovskú plechovku ku- kurice. Ty a Trubiroh.“

„Môj brat sa v skutočnosti volá *Samuel*, nie Trubi- roh.“

Na zlomok sekundy je fajn mať pri sebe RoboCopa, ktorý sa ma zastane. Jeho ruky v podobe klieští pohá- ňa vysokotlaková hydraulika. Ďčko by v nich dokázal rozpučiť aj kokosový orech. Alebo nos Coopera Elliota.

„Tvoj *brat*? Páni moji. To je na popukanie!“ Cooper sa tak rozosmeje, až si drží brucho. „Trubiroh je tvoj brat?“

„Potvrdzujem, že áno. No ako som už spomenul, volá sa *Samuel*.“

„Hej, chalani, viete čo?“ zakričí Cooper na celú chod- bu. „Trubiroh má brata robota! Tí dvaja sú BRABOTI!“

Pamätáte si, že mi chvíľu pripadalo fajn mať ho po boku? Už to neplatí.

Najmä preto, lebo sa začínajú pridávať aj ostatní a všeličo o nás hovoria.

Nič z toho však nie je veľmi pekné.

OH, VEĎ JE TO
NANOTRON Z
MICRONAUTOV!

NIE, VYZERA' SKÔR
AKO ROBOT JIMMY
Z AQUABATOV!

ČO JE STRIEBORNÉ
A PRITÁHUJE MUCHY?
R2-Doo-Doo!

PANI!

NIE JE
Z
HWIEZDNYCH
VOJEN?

JE TU AJ
CHEWBACCA?

HEJ,
ROBOPAKO!

PODĽA MŇA
JE TO NOVÝ
NÁPOJOVÝ AUTOMAT.

ASI
SA
ZNA

ČO DOSTANETE,
KEĎ SKRÍŽITE
ROBOTA
a TRAKTOR?

TRANS-
FARMÁRA!

HEJ, ROBOT,
CHOĎ NA ŠROTOWSKO!

S ČÍM JE
ROBOT
HOTDOGY?

SO SILIKÓNOVÝMI
ČIPSMI!

G
V
A
K

AZDA K NÁM V NOCI
VTRHLI
MIMOZEMŠŤANIA
?

AKO JE
MOŽNÉ,
ŽE MI TO
NIKTO
NEPOVEDAL?!

A TO TO JE
NAJZVLÁŠTNEJŠÍ
SUPLUJÚCI UČITEĽ ZO
VŠETKÝCH.

SOM
LÚBILA

T

6

KAPITOLA 8

S amozrejme, prvá rodičovsko-študentsko-učiteľsko-robotovská schôdza, ktorá sa konala skoro ráno, nebola len o tých sčasti predvídateľných urážkach.

Máte chvíľku čas? Dobre. Porozprávam vám, čo sa stalo krok za krokom.

Fajn. Ēčko a ja sme sa konečne dostali na hodinu s pani učiteľkou Kunkelovou. Chcela začať tým, že si prejdeme hláskovanie a gramatiku. Čo na to Ēčko? Ten sa chcel predvádzať.

„Mám vyhláskovať *Kirgizsko*?“ opýta sa so zdvihnutou rukou.

„Uhm, to nie je v našom zozname slovíčok na tento týždeň,“ povie pani učiteľka Kunkelová.

„A čo *kantalup*? *Vzducholod'*? *Obrovský*?“

„Ako tvoje oči?“ vytresne Cooper Elliot.

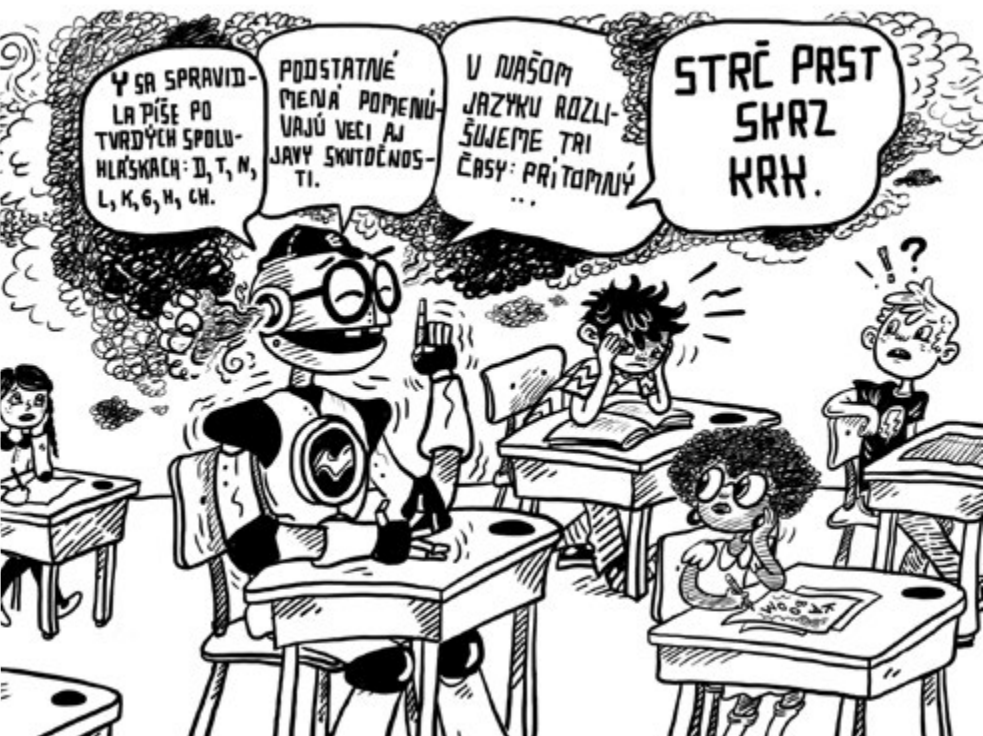
Pani učiteľka Kunkelová sa naňho pozrie. „Prejdime na gramatiku...“

Vtom sa znova ozve Ďčko. „Osobné zámená, ako napríklad *ja, my, oni, on* alebo *ona*, môžu vyjadrovať podmet.“

„Správne,“ poznamená pani učiteľka. „Ale nabudúce, prosím, počkaj, kým ťa nevyvolám, Ďčko.“

„Podmet nemusí byť vždy vyjadrený. V tejto vete boli až dva zamlčané, *ty* a *ja*.“

Potom sa to už len zhoršovalo. Čoraz viac.

Z ěčka sa začne pariť. Doslova. Vidím, ako mu z uší vylietajú obláčiky bielej pary.

Takto to pokračuje na matematike, vlastivede, ba dokonca aj na telesnej, kde na seba ěčko strhne všetku po-

zornosť, keď nášho telocvikára, pána učiteľa Stringera – ktorý váži asi stotrinásť kíl –, použije ako činku.

Ďalší, nazvime to incident, sa odohrá cez obed v jedálni.

Bobby Hatfield hodí do Toma Heffernona mandarínku. Éčko, geniálny robot, zazrie okrúhly letiaci predmet a vydedukuje (toto slovo používa namiesto „pomyslí si“), že ešte stále sme na telesnej. Žije v tom, že sme sa len presunuli z telocvične do inej miestnosti. Áno, Éčko predpokladá, že všetko guľaté v jedálni je loptička a že sme práve na novom ihrisku začali hrať vybíjanú.

A tak začne ostreľovať Bobbyho Hatfielda.

Keď to zbadá Tom Heffernon, usúdi, že práve robot ho trafil mandarínkou. Hneď mu to teda vráti. Svoju lyžičku použije ako katapult a vypáli zemiakovú kašu, ktorá sa Éčkovi rozplasne na hlave.

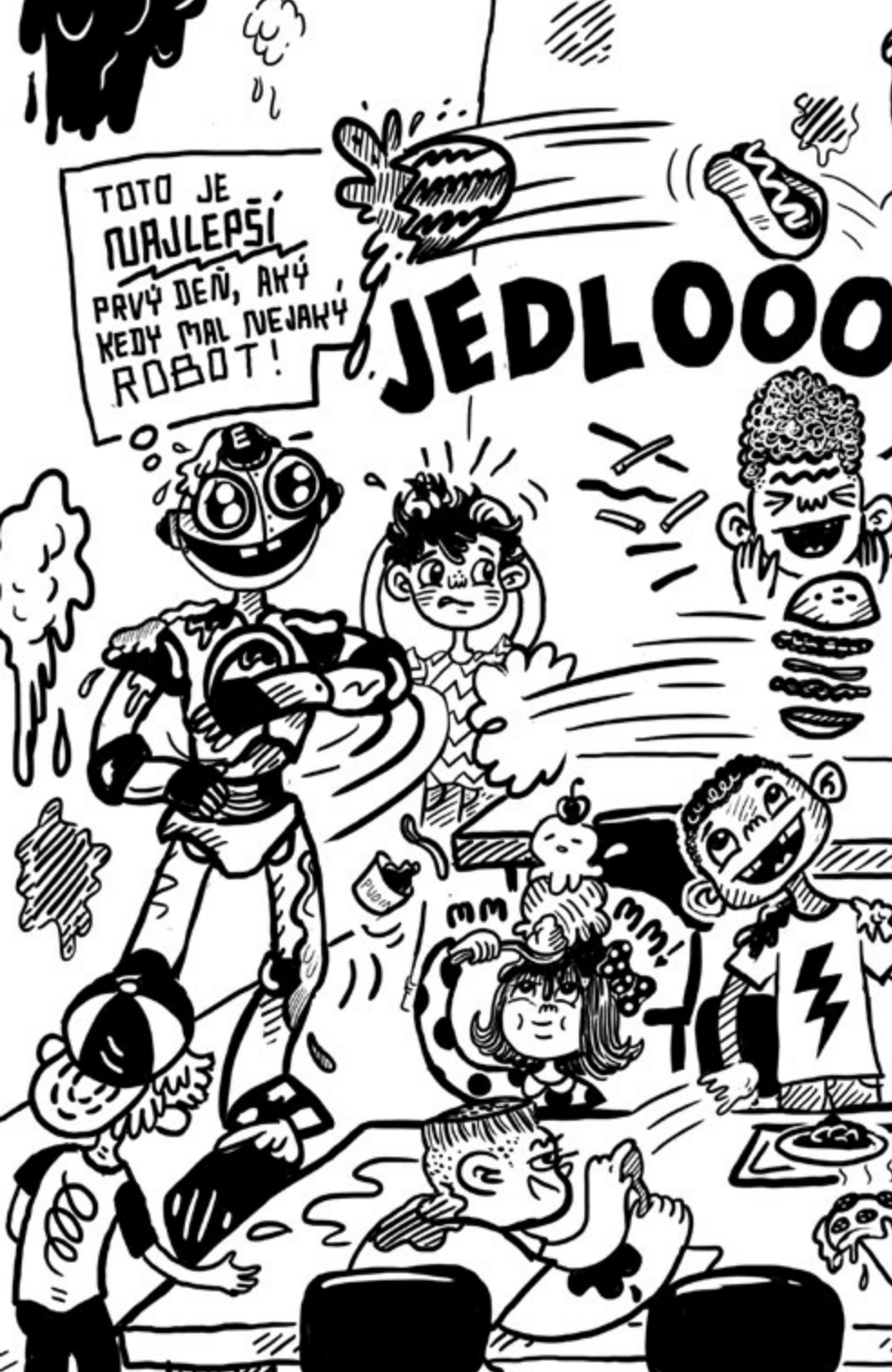
Bobby Hatfield, obkydaný mäsovými guľkami, doňho zasa medzitým hodí hrst fazuliek.

Roboti vždy najprv cítia, čo sa deje, až potom myslia a konajú. Preto Éčko najskôr pocíti, že má na hlave zemiakovú kašu a je zafŕkaný fazuľkami. Vzápätí si to narýchlo premyslí. A nakoniec zareaguje tak, že z svojej tácky vezme misku s ovocím a burger, jednu porciu šmarí do Heffernona a druhú do Hatfielda.

Čoskoro sa pridá celá jedáleň.

TOTO JE
NAJLEPŠÍ
PRVÝ DEN, AKÝ
KEDY MAL NEJAKÝ
ROBOT!

JEDLOOO

VOJNAAA!!!

BUDEM
POTREBOVAŤ
VÄČŠÍ
MOP...

TO JE
RÝCHLE
OBČERSTVENIE!

HEJ!
ČVACH!

Onedlho už všade lieta jedlo. Kuracie nugetky. Fazulky v paradajkovej omáčke. Cuketové tyčinky. Skrátka, poriadny bordel.

No ěčko si to najlepšie (alebo najhoršie) nechá na koniec.

Na hodinu prírodovedy s pani učiteľkou Kunkelovou.

KAPITOLA

9

Človek by si myslel, že ěčko, výtvor vedy, bude k tomuto predmetu pristupovať s úctou, tak ako si to zaslúži. Omyl.

Nesúhlasí s ničím, čo sa nás pani učiteľka Kunkelová a učebnice prírodovedy snažia naučiť.

„Článkonožce sú drobné zvieratá s článkovanými končatinami a ich telá sa skladajú z niekoľkých častí,“ vysvetlí pani učiteľka Kunkelová.

„To znamená, že i ja som článkonožec?“ opýta sa ěčko a popritom si krúti ruky aj nohy, akoby tiež mali niekoľko článkov. Dokáže si obtočiť pravú nohu ľavou, takže pripomína vývrtku a chodidlo jednej nohy má až kdesi pri kolene druhej.

Pani učiteľka Kunkelová sa rozhodne, že článkonožce nechá tak a naučí nás niečo o statickej elektrine.

„Podme si urobiť experiment s plastovým hrebeňom a malou fluorescenčnou žiarovkou.“

„Viem vyhláskovať slovo *fluorescenčný*,“ vyhlási Ečko.

„Ďakujem, E, ale teraz sa učíme prírodovedu, nie hláskovanie. Čiže statická elektrina...“

„Oprava,“ skočí jej zasa do reči. „Elektrina nie je nikdy statická, teda nehybná, lebo elektróny nepretržite krúžia okolo jadra atómu, ktorý sa, mimochodom, skladá z protónov a neutrónov...“

BLA-BLA-BLA.

Pani učiteľka Kunkelová sa usiluje dostať k slovu, lenže blabotbot ju k nemu nepustí. Bez prestávky rapoce poučky.

Čo je však ešte horšie, *nemôže prestať*. Vlastne melie

čoraz rýchlejšie, akoby niekto držal palec na gombíku s rýchlym pretáčaním vpred. Jeho už aj tak dosť prenikavý hlas sa zrýchli a znie, akoby nasával hélium z narodeninových balónov.

„Statická elektrina vzniká následkom nerovnováhy elektrických nábojov vnútri alebo na povrchu materiálu.“

Jeho mozog so silikónovým čipom je taký hyperaktívny, že začne vytvárať viac statickej elektriny než všetky plastové hrebene v celej drogérii.

„Tento stav pretrváva, kým sa náboj znova nevyrovná, ako sa to práve deje v mojej hlave.“

ZAP! ZIZZ! ZLITZ!

Vtom robotovi z uší vyletia iskry.

„Mám vám teraz vyhláskovať *Kirgizsko*?“

BZZZNNT! FRŘNG! CHŠŠŠŠST!

Z jeho očí, uší a podpazušia sa vyvalí dym.

Možno ste už uhádli, čo sa stane.

Áno. Jedna z iskier pristane v odpadkovom koši na papier.

Ozve sa zvonček a sirény a vzápätí sa zjavia požiarnici so všelijakými hadicami, sekerami a poriadne dlhými zašpicatými tyčami. Jeden z nich vysype ěčkovi na hlavu vedro piesku.

Ďalší mu vystrekne do tváre penu z hasiaceho prístroja.

Už viete, kam teraz pôjdeme: na prvú rodičovsko-študentsko-učiteľsko-robotovskú schôdzu v kancelárii pani riaditeľky Reyesovej.

Ako sa teda skončil prvý Éčkov deň v Creeksidskej základnej? Pre mňa šťastne. Dospeláci sa totiž dopracovali k tomu, čo nazývajú „vzájomná dohoda“.

Éčko zatiaľ nie je celkom pripravený na školu.

Ha! Mohol som im to povedať hneď ráno.

KAPITOLA 10

Tak fajn, ideme domov. Ako jediný sa tvárim šťastne.

Na rozdiel od mamy a otca.

Len čo vyjdeme zo školského parkoviska, otec vyhlási: „Nerob si starosti, Liz. Vyriešime to.“

Mama zamrmle čosi, čomu nikto nerozumie, lebo myšlienkami už je niekde úplne inde. Zakaždým, keď sa takto zapozera do dialky, viem, že jej vysokovýkonný mozog pracuje na plné obrátky a v duchu zostavuje zoznam všetkých možných spôsobov, ako by sa dal Éčko opraviť.

Mala by sa na to spýtať mňa. Hneď by som jej povedal, čo je jeho najväčší problém: škola je pre deti, nie pre robotov.

Teda pre *mňa*, nie preňho.

Roboti by mali ostávať doma, vysávať podlahu, pripravovať raňajky a zdvíhať telefóny. Ak chcete vidieť, ako si poradia mimo domu, vezmite ich do automobilovej fabriky, kde môžu na autá privárať nárazníky alebo sa hrať s figurínami, na ktorých sa testujú nárazy. No nech už robíte čokoľvek, *držte robotov čo najďalej od mňa a od mojej školy.*

Éčkove oči, ktoré pripomínajú žiarovky, nie sú také jasné, aké boli ráno. Hlavu má na okrajoch trochu obhorenú z toho, že sa mu preťažili obvody dosky. Uprostred tváre, kde by mal mať nos, mu ešte ostalo trochu peny z hasiaceho prístroja.

Plecia má zvesené a vychádzajú z neho čudné zvuky ako *GLIT! GLORT! BLÍÍP!*